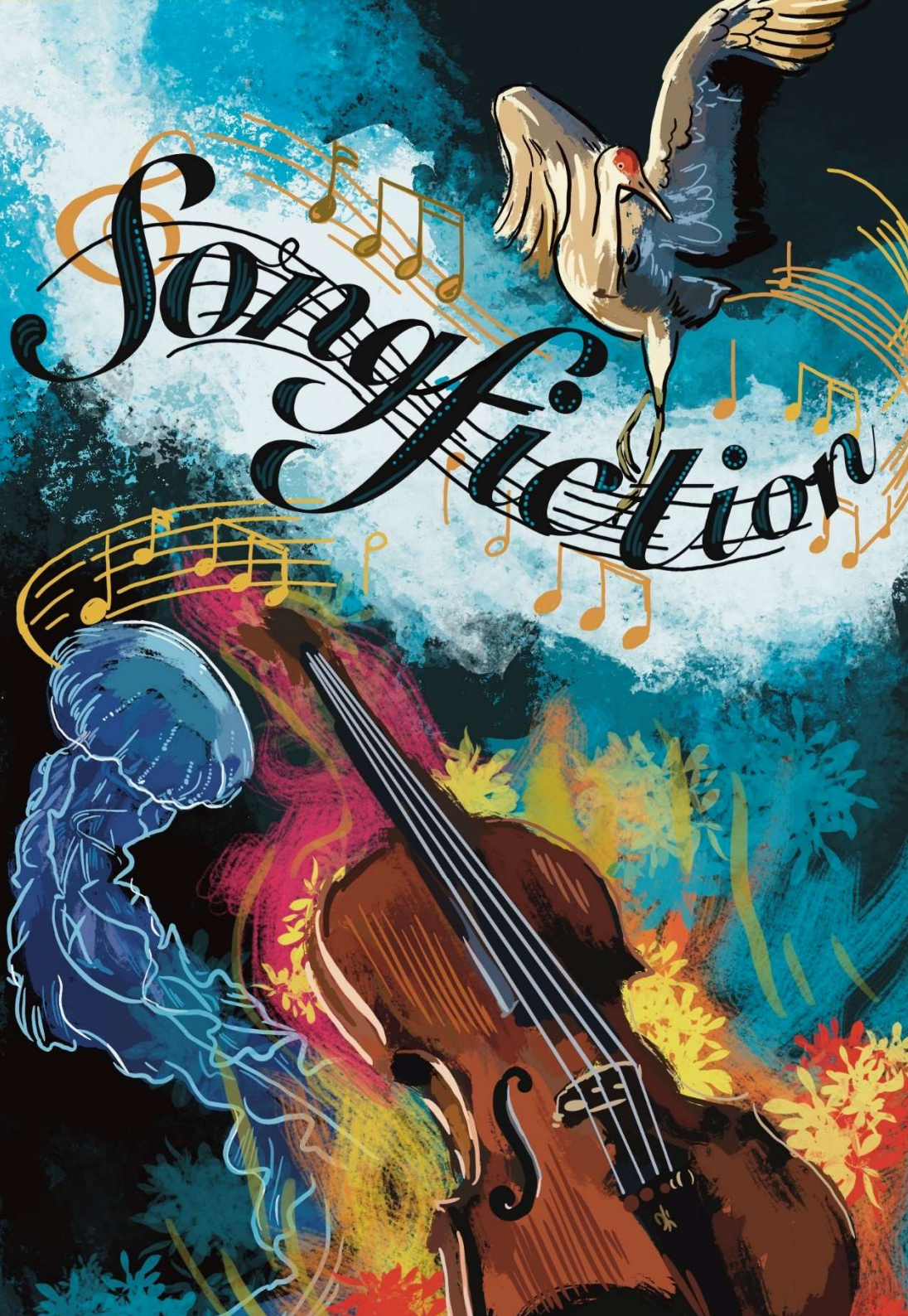
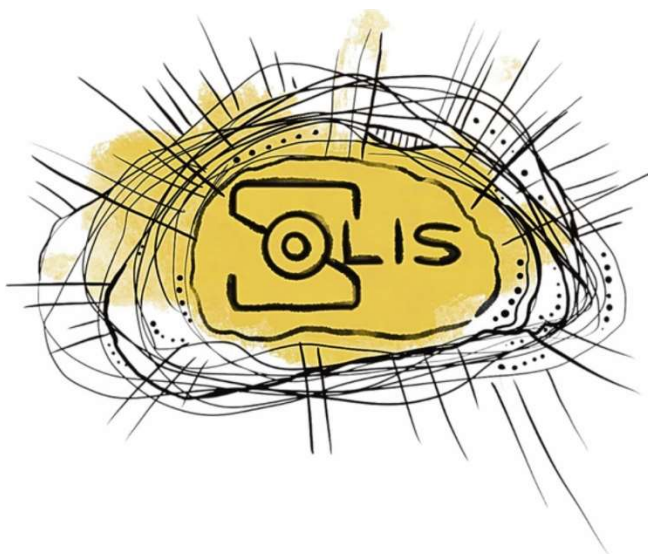

SONGFICTION

Vítězné povídky od autorů, kteří pomáhají...

Říkonín, 2024

Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,

Říkonín 22

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

jako celkově 48. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © tým autorů

Obálka a grafika © Barb Rýdl

Korekce: Tomáš Rejc

Hlavní redakce a korekce: Lucie Zubalíková

Kontrola: Nicol Keithe, Emilly Ross

Stylistika a závěrečná kontrola: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53005-09-8 (epub)

ISBN 978-80-53005-10-4 (mobi)

ISBN 978-80-53005-12-8 (PDF)

Autoři se vzdávají svého honoráře na dobrou věc.

Koupí knihy tak přispějete na nadaci
DORTEM PROTI RAKOVINĚ, a tak pomáháte projektu pro podporu on-
kologicky nemocných dětí, ale i rodinám,
které postihla tato zákeřná nemoc.

<https://www.dortem-proti-rakovine.cz/>

ANOTACE

Písně v nás vyvolávají různé emoce i pocity.

Naši autoři ty své přenesli na papír a pomohli tak vytvořit sborník povídek.

Nejúžasnější na každém, kdo přispěl písmenkem do díla je ale to, že se vzdal jakéhokoliv honoráře ve prospěch nadace Dortem proti rakovině.

Každý, kdo si zakoupí příběhy písni tak přispěje na dobrou věc.

Nechte se unést na notách každého příběhu. Každý z nich je originální, připravený s láskou a péčí ke psaní.

PRVNÍ
Autor: Šárka Hieková
♪ Hudba z rádia
Tygrí oko

Nevěřila jsem svým uším.

„Čtyři měsíce?“ zeptala jsem se pro jistotu.

„Možná jen tři,“ usmál se Radim.

Jeho oči však měly výraz člověka, který se těší na dovolenou a v podstatě se už vidí v letadle, nebo ještě lépe na pláži.

„Ale... budeme se brát,“ namítl jsem chabě. Jeho cesta se připravovala dlouho a ani blížící se svatba ji nemohla změnit. Jenom jsem nepočítala s tím, že bude muset odjet tak brzy. A původně jsme se nebavili o čtyřech měsících.

„Vždyť právě kvůli té svatbě. Tahle cesta a zkušenosti rozhodnou, jestli budu trénovat první ligu nebo pár začátečníků na nejhorším hřišti ve městě. Nemusím asi zdůrazňovat rozdíly v platu. Mrzí mě, že nejedeš se mnou, tahle příležitost se už nebude nikdy opakovat. Byla bys skvělá trenérka.“

„Chápu, že ty nechceš svět sportu, závodů a medailí opustit, ale já taková nejsem. Popravdě, nechci led už v životě ani vidět. A taky bych tam byla jediná tlustoška.“

O postavě, jakou jsem mívala jako vrcholová sportovkyně, jsem mohla jen snít.

„Vypadáš skvěle,“ řekl Radim a políbil mě do vlasů. „To je tou hormonální terapií, až otěhotníš a narodí se mimčo, zase všechno zhubneš. A i kdyby ne, pro mě budeš vždycky nej.“

Vzdychla jsem. Věděla jsem, že nelže, neustále mi dával najevo, jak moc mě má rád, ale pro mě bylo těžké mít vedle sebe chlapa, který od poslední olympiády nepřibral ani deko.

„Připravíš všechno na svatbu, tvoje máma ti pomůže,“ pokračoval Radim. „Po ženichovi se chce, jen aby se dostavil a na poslední chvíli nezpanikařil.“

Panikařila jsem já, ale Radim stejně odjel.

Já si kromě příprav na svatbu začala hledat i jiné rozptýlení. A tak jsem vzala na pár hodin denně práci ve škole, kde jsem pomáhala s odpoledními kroužky.

„Ty chodíš s tím fotbalistou?“ zeptala se jednoho dne tělocvikářka.

Než jsem se nadála, trénovala jsem osmáky a deváčky. Ten nejslabší, nejhorší oddíl, nad kterým každý zlomil hůl, zatímco si můj snoubenec jezdil po světě a učil se nejlepší trenérské metody od skutečných mistrů.

„No potěš,“ rozhlédla jsem se po příšerné šatně a klubovně v jednom, když jsem dorazila na první trénink.

Tím místem by pohrdl i bezdomovec. A už vůbec jsem nechápala, proč ve škole dělali takový problém s klíčem, který jsem musela podepsat div ne vlastní krví. Dveře se totiž otevřely po silnějším žďuchnutí a okna na tom nebyla o nic lépe.

Ovšem nejžalostnější byl pohled do tváří mých svěřenců. Nedivila jsem se jim. Místo urostlého vysokého fotbalisty je měla trénovat oplácená třicátnice, která neměla ani metr šedesát.

„S touhle nikdy nevyhrajeme,“ utrousil jeden z nich odněkud zezadu.

„Možná nevyhrajeme, ale užijeme si to,“ odpověděla jsem.

Nedostala jsem se na olympiádu, protože bych se neustále vzdávala. Naopak, věděla jsem, co je tvrdá dřina a nebála jsem se jí. Kluci byli mladí, a co jim chybělo na motivaci, dohnali svou energií, ale hned po prvním zápase bylo jasné, že kopání do míče nestačí.

Do konce utkání zbývalo pár minut a nevedli jsme si špatně. Vedli jsme si naprosto děsně. Musel by se stát zázrak, abychom vyhráli.

Náhle jsem si všimla podivné sochy, která stála uprostřed hřiště a upřeně se dívala někam k tribuně. Matěj z nějakého důvodu stál a nehýbal se.

„Co se stalo?“ naklonila jsem se k Ondrovi sedícímu na střídačce a naznačila mu, aby pro Matěje doběhl.

Matějovi tekly slzy jako hrachy. Když dal rozhodčí pokyn k pokračování zápasu, proměnila se Matějova lítost ve vztek. Nakopl prázdnou plechovku a serval ze sebe klubové tričko.

„Kašlu na to, kašlu na všechno!“ hodil cáry na zem a dupl na ně. „Jste nejhorší trenérka na světě. Nikdy nevyhrajeme, pořád budeme jen banda lúzrů.“ Podíval se na mě se zuřivým výrazem ve tváři a odešel do šaten.

Mrzelo mě to. Ano, nevyhrávali jsme, jenomže jsem netrénovala první ligu, ale pár kluků, kteří si chtěli občas kopnout do míče. A popravdě, právě Matěj se moc nesnažil. Na hřišti téměř spal a k míči se dostal málokdy.

„Jeho táta uznává jen výhru a nic jiného,“ vysvětlil mi Ondra po zápase. „Bylo jasné, že zase prohrajeme, tak se prostě sebral a odešel z tribuny. Matěj to viděl a bylo mu to líto. On by radši chodil na výtvarku, strašně rád kreslí roboty, motorky a takový ty technický věci, ale pastelky prej nejsou pro chlapy, říká jeho táta. Ale mně vážně nevadí, že nevyhráváme,“ ujišťoval mě rychle. „Rád si jen tak zakopu.“

To byl původně i můj plán. Přece bylo lepší dostat ty kluky ven a trochu si užít s kamarády než jen sedět s mobilem v ruce. Kdybych nasadila tréninkový plán, jaký jsem mívala já nebo Radim, nejspíš bych je odradila hned první den. Něco se však muselo změnit.

„Neudělala jsi nic špatně, Deniso,“ uklidňoval mě Radim při večerním telefonátu. „Máte za sebou první měsíc a v podstatě jste se poznávali. Jestli chceš něco změnit, teď je ta správná chvíle, ani dřív, ani později.“

„Proč by mě měli respektovat?“ kňourala jsem.

„Správná otázka. Musíš jim ukázat proč. A neboj se přitvrdit. Kluci v tomhle věku milují výzvy.“

„V každém věku,“ uchechtla jsem se.

„Tak jo, uznávám,“ smál se Radim nahlas. Potom mi ale dal několik tipů, jak namotivovat kluky, kteří nemají takovou disciplínu, jakou jsme mívali my.

Pochybovala jsem, že by některý z nich vstával ve čtyři, aby byl už v pět na hřišti. Musela jsem najít nějakou zlatou střední cestu.

Na rozdíl od Radima jsem dělala individuální sport. O týmech jsem nevěděla vůbec nic, jenomže přesně tím jsem musela začít. Nějak je přesvědčit, že nejsou jednotlivci, ale jeden živoucí dýčhající organismus. A začala jsem přesně tím, co je spojovalo. Uniformou.

Po dlouhém přesvědčování se mi podařilo vytřískat ze školy nové dresy a na vlastní náklady jsem nechala vyšít na rukávy symbol týmu. Ačkoli se jmenovali Tygři, rozhodla jsem se jen pro tygří oko, k čemuž jsem měla poněkud pošetilý, možná kýčovitý důvod. A úplně nakonec, jsem přemluvila pár známých a společně jsme vymalovali a uklidili klubovnu. Zapojila jsem i mámu, která oprášila šicí stroj a našla stříhy, podle kterých mi kdysi šila krasobruslařské kostýmy.

Hned na další schůzce čekalo na mé svěřence překvapení. Vyšperkovaná klubovna s plakáty oblíbených sportovců, nové dresy s jejich jmény a symboly klubu, a několik nadšených dívek, které už měly dost toho, že jejich škola ještě nemá roztleskávačky.

Kluci se snažili tvářit znuděně, ale moc jim to nešlo. Otrávený výraz z jejich tváří zmizel po pěti minutách a oči jim zářily jako reflektory nového Lamborghini.

„Jak jste to dokázala?“ ptal se Ondra a se zalíbením si prohlížel vyšité jméno na svém dresu.

„Prostě jsem mákla. Já a pár mých přátel. A teď pro změnu pořádně máknete vy. Jsme jeden tým, tak už nechte toho vykání a říkejte mi Deniso.“

„Ale... to nejde... trenérko,“ koktal Matěj a ostatní souhlasně mručeli.

Vzdychla jsem. Členství v týmu jsem si musela nejdřív zasloužit a přesně to jsem měla v úmyslu.

„Dobře, jdeme na to,“ tleskla jsem, abych upoutala jejich pozornost. „Zajistila jsem dva týmy z jiných škol, které si s námi neoficiálně zahrajou, ať vidíme, jestli se zlepšujeme. Nechci teda vidět žádné flákání. Možná nevyhrajeme, ale nedáme jim to zadarmo.“

Kluci vyběhli ven na rozcvičku a já k tomu pustila z malého, ale výkonného repráčku, *Eye of the Tiger*, z filmu *Rocky III*. Sice se nad tím ušklíbili, přesto jsem měla pocit, jako by se jim do žil vlila síla.

Nebyl to pouhý pocit. Skutečně běhali a skákali jako nikdy předtím. Jen jsem doufala, že je ten entusiasmus brzy neopustí.

Věnovala jsem jim každou volnou chvíli, dokonce jsem odsunula i přípravy na svatbu, a když mi nějaký čas zbyl, trénovala jsem roztleskávačky, jejichž počet se rychle zdvojnásobil. Díky mé krasobruslařské minulosti jsem je přece jen mohla naučit o dost víc než fotbalisty a bylo to znát.

V pátek odpoledne nás čekal zápas. Jen takový zkušební. S týmem, který na tom byl úplně stejně jako ten náš. Nebo možná o něco málo líp, protože jsme opět prohráli. Nicméně atmosféra byla úplně jiná. Pozvala jsem všechny své

kamarády, kteří skandovali a povzbuzovali, jak jen mohli, a roztleskávačky především všechno, co se za tak krátkou dobu naučily.

Proto jsem nechápala, proč se Matěj po zápase opět vztekal a posmrkával.

„Matěji, prohráli jsme sice o dva góly, ale to zlepšení je prostě neuvěřitelné,“ utěšovala jsem ho.

„Nějaký zlepšení nic neznamena,“ odfrkl si. „Táta uznává jen výhru.“

S tím jsem mu bohužel pomoci nedokázala.

„A co chceš ty?“ zeptala jsem se, aniž bych čekala nějakou odpověď.

Nejspíš ji neznal ani Matěj, ale na tréninky chodit naštesti nepřestal.

Pomaloučku jsme zvyšovali dávky a zanedlouho se při běhu ani nezadýchali. A aby si nemysleli, že umím jen planě tlachat, běhala jsem s nimi. Moje svaly si rychle vzpomněly na zátěž, jaké byly roky vystavovány, a já se dostala rychle do kondice. Každý trénink doprovázela písnička *Eye of the Tiger*, při které nikdo nevydržel sedět nebo jen někde líně postávat.

Na další zápas jsme byli připraveni mnohem lépe. Věřila jsem, že uhrájeme aspoň remízu. Z kluků a holek se skutečně pomalu stával jeden tým, a i ti, kteří se normálně spolu moc nebavili, se najednou domlouvali, kam zajdou po tréninku. Jen já k nim ještě nepatřila.

Radimovi jsem se při každém telefonátu chlubila i tím nejmenším zlepšením a těšila se, až nás uvidí na vlastní oči.

Při dalším přáteláku jsme skutečně uhráli remízu. Matěj nebrečel, ani se nevztekal, ovšem nejtěžší zkouška měla teprve přijít.

Těsně před koncem školního roku se hrál zápas s dalšími základními školami. Zápas, na kterém jsme neměli vůbec být, ale nějakým zázrakem jsme se kvalifikovali. A tentokrát šlo o pohár, medaile i sponzorské dary.

Čtyři měsíce jsme tvrdě trénovali, ani já už nebyla oplácená, měli jsme rozhodně šanci, když už ne vyhrát, tak určitě aspoň neskončit poslední.

Tým sestavený z kluků, kteří chodili na hřiště jen proto, že je doma nikdo nečekal, ukázal, že se s ním musí počítat. Pomalu se škrábal v žebříčku na horu, za každé vítězství platil potem a krví, ale nakonec se dostal až k rozhodujícímu utkání.

Přišli se podívat i ti rodiče, kteří normálně neprojevovali žádný zájem o své ratolesti. Zamrazilo mě, když jsem zjistila, že je na tribuně i Matějův otec. Jen jsem doufala, že to nebude mít vliv na Matějův výkon.

Holky povzbuzovaly, jak uměly, kluci se snažili a síly byly víceméně vyrovnané. Ke konci zápasu už se na všech projevila únava, přesto se vybičovali a minutu před koncem se naskytla šance vstřelit gól. Matěj utekl ostatním, a když se dostal před bránu soupeře, nebyl prakticky nikdo, kdo by mu sebral míč z kopačky.

Jenomže pak jsem si všimla. Matěj zaváhal. Podíval se někam k tribunám a strnul.

„Střílej, ty lemmro!“ bylo slyšet až ke mně.

A Matěj střílel. Ovšem tak, aby bránu minul. Poslal míč nazdařbůh někam do rohu hřiště.

Srdce se mi málem zastavilo. Udělal to naschvál, přesto jsem ho chápala. A byla jsem si jistá, že mu odpustí i zbytek týmu.

Zpomalený film před mýma očima opět zrychlil a do záběru se dostal Vojta, nejmenší a nejrychlejší ze všech chlapců. Ten den se konal další zázrak. Vojta bral zahozený míč jako přihrávku a přesnou střelou jej poslal do brány. Brankář, který už s něčím takovým nepočítal, neměl šanci zareagovat. Míč se zatřepotal v síti a o několik vteřin později odpískal rozhodčí konec zápasu.

Myslela jsem, že kluci budou jásat, ale ti se jen dívali jeden na druhého a snažili se pochopit, co se vlastně stalo. Teprve roztleskávačky je probraly z letargie a hřiště i diváci propukli v jásot.

Ta hlavní oslava nás však teprve čekala následujícího dne v klubovně. Byl to náš poslední den a věděla jsem, že po prázdninách už je povede někdo jiný.

Opět jsem zapojila rodinu i přátele a připravila pro mě dva týmy občerstvení, malé dárky a něco jako klubovou kroniku, do které jsem nalepila fotografie z našich lepších i horších dní. A úplně nakonec jsem vybrala i novou písničku, protože teď se mnohem víc hodila *We are the Champions*.

Zaparkovala jsem před klubovnou, popadla klíče a přepravku plnou chlebičků a vešla jsem dovnitř.

Možná, že někdo opravdu měl párty s překvapením a nebylo to jen ve špatných filmech, ale mně se nikdy nic takového nestalo. Až dodnes.

Tricet lidí se dokázalo namačkat za pár úzkých skříněk. Jen tak tak, že jsem neupustila chlebičky, když sborově zařvali *překvapení!*

Přepravku jsem uhlídala, slzy už ne. Ale bylo mi to jedno.

„Musíš nás trénovat i po prázdninách,“ řekl Ondra.

„I o prázdninách,“ opravil ho Matěj.

„Pořád,“ dodal Vojta.

„Nás taky,“ přidala se Bára, kapitánka roztleskávaček.

„Myslel jsem, že to vezmu já,“ ozvalo se ode dveří, ve kterých stál Radim. Opálený a v nejlepší formě.

Kluci ho pochopitelně hned poznali. Vždyť jeho plakát visel i v klubovně, kam ho donesl Vojta.

„Promiňte,“ osmělil se Matěj jako první, „ale Denisa je lepší.“

Konečně jsem byla jedna z nich. Nedílná součást týmu.

DRUHÁ

Autor: Emily Ross

♪ *Three days grace – I Hate Everithing About You* Milovaná nenávisť

Ležím v posteli ve své směšně malé garsonce a típám do hrnku poslední cigaretu z krabičky. Nevadí, protože na dosah ruky mi leží další a vedle ní ještě jedna. Zásoby se tenčí, původně jsem kupovala celý karton. Utápím se v depresi? Možná.

Nevím...

Nemám páru, jak něco takového vypadá. Co ale vím, je, že tě nenávidím. Tak strašně moc, že bych ti nejraději vyškábala oči svými nehty...

Kdybych si je tedy před pár dny neokousala skoro do krve. A víš, co je na tomhle všem nejhorší?

Miluji tě tak moc, že tě už nikdy nechci vidět. Ublížil jsi mi jako ještě nikdo. Natahuji se pro zafóliovanou krabičku a třesoucíma rukama se ji snažím rozdělat.

Celofán odhodím někam na podlahu. Mám pocit, že dopadl kousek od obalu na pizzu, mezi sáčky od hamburgerů a kelímků od limči. Zadaří se mi až na třetí pokus. I tak cítím malé vítězství.

Ještě potřebuji zapalovač, o kterém se domnívám, že se nachází někde pod polštářem.

A taky že ano, strčila jsem ho tam při poslední cigaretě, pěkně mezi včerejší hranolky z dovozu. Mňamka. Pokud upadnu do stavu „Je mi všechno jedno“, můžou posloužit jako dostačující večeře.

Z polosedu, opřená o čelo postele, si zapálím. Místnost zavalí další várka kouře a mně připadá, jako by se už tak malá místnost ještě zmenšovala.

Zdi na mě padají, tak jako celá moje existence. Všechno je moje chyba. Já si za jeho ignoraci můžu sama. Vlastně... neudělala jsem nic špatného. Jenže, proč tomu nevěřím?

Zatažené závěsy mi zabraňují rozeznat, v jakou denní dobu se vlastně nacházím. Ne, na telefon se rozhodně dívat nebudu! Nemůžu už po milionté prožít další zklamání. Moje mysl doufá, že mi mobil zavibruje jeho přičiněním. Jak naivní jsem!

Vždycky... ale opravdu vždycky mu na ta krásná slova skočím. Jsem hloupá! Opravdu mi ještě nedošlo, že on se

nezmění? Nekonečná smyčka krásy, lásky a hořkého zklamání. A věřte, že já si i kafe sladím dvěma lžičkami cukru.

Za dobu, co tě znám, jsem se naučila hodně. Nevěřit tvým slibům, nevěřit představám, ani společnému životu. Jak to říkáš?

„Život není pohádka a ty nejsi princezna. Co po mně chceš? Zámek, modré z nebe a přicmrdávače tvých nesmyslných představ? Probuď se!“

Znělo posledních pár vět předtím, než mi třískl s dveřmi a odešel. Čekal, že se za ním rozběhnu. Potupně se na chodbě činžovního domu rozbřečím, kleknu na kolena a budu se mu omlouvat za věci, které si odpuštění ani nezasluhují. Předstírat, že nevidím posměšné vítězství v jeho očích.

Jak více snížit moji důstojnost. Nebo se mýlím? Je snad chyba na mojí straně? Chci pouze vědět důvod jeho náhlé odtažitosti. Potřebuji prostě jen pohodovou sobotu, kdy si pustíme film, povídáme si a užíváme si vzájemnou společnost.

On měl jiné představy. Přišel s taškou plnou špinavého prádla a prázdným žaludkem. Vybílil lednici i po připravené večeři. Moje chyba. Chtěla jsem vyzkoušet slavnostní pečínku. Nové v jeho slovníku znamená špatné.

„Tohle já žrát nebudu, jsem snad idiot?“ řval na mě, když si ukusoval z loveckého salámu, který si máčel v octu. Z toho zápachu se mi zvedal žaludek a s ním i adrenalin v žilách.

Přesně čtrnáct dní uteklo od toho, co jsem típla jednu z dalších posledních cigaret. Jaká ironie. Poprvé jsem se zapřísláhla, že za ním dolézat nebudu. Končím s ním! Takové lidi ve svém životě nepotřebuji. Jen mě psychicky ždímá, saje mi energii, ponižuje a deptá.

Mám na víc. On se jen vysmívá zásadám, které považuji za důležité. Uznává jiný žebříček hodnot. Já bych se rozdala. A on? V každé situaci myslí jen na sebe. Z objednané pizzy mi nikdy nenechal ten poslední kousek. Vždy raději předstírá, že nemám hlad ani chuť.

Prádlo mu vyperu, i když celou dobu hraje videohry, a nakonec je uražený on, protože se mu dostatečně nevěnuji. Na mé dotazy, kdy přesně, mi odpovídá pouze neurčitou výmluvou o tom, že já jsem špatná a on chlap, o kterého by se ženské porvaly. Jak tohle o sobě vůbec může někdo tvrdit?

Zlatit ruce někomu, kdo po sobě umyl hrníček od kafe, protože přesně tohle jsou ty ženské práce, které z chlapů dělají podpantofláky? Ale na přidělení políčky jsem si musela zaplatit hodinového manžela. Třeba i trávit čas sama se sebou je pořád lepší než se otravovat s partnerem, co vám přináší jen slzy a problémě noci, končící nekonečnými kruhy pod očima.

Vlastně ani nevím, čím jsem ho zase našťavala. Nikdy nemám nejmenší tušení. Uzavře se do sebe, sedne si před televizi a nevnímá nic kolem. Tedy přesněji řečeno mě.

„Co jsem ti udělala?“ ptám se celá usoplená.

„Dívám se,“ odpovídá. Chce mi naznačit, ať ho prostě nechám na pokoji. Proč ho nevypakuju ze svého bytu? Protože doufám... Nenávídím změny, nenávídím samotu a jeho potřebuju.

Miluji ho, i když ho z hloubi duše nenávidím. Vlastně nedokážu ani s čistým svědomím popsat, co na něm přesně mám ráda. Na druhou stranu vím, co na něm nesnáším.

Nikdy mi fyzicky neublížil. Spíš mi jen vyhrožoval. Ničí mě psychicky. Systematicky. Já se nechám. Proč? Asi proto, že mám strach z opuštění. Na světě jsem zůstala sama. Rodina odešla na druhý břeh, přátele mi vzal on.

Veškerý čas jsem vždy obětovala jemu. Ve chvíli, kdy jsem je potřebovala, mi ukázali záda stejně jako já jim. Karma. Nohama naklepu peřinu, která mi slouží jako náruč podporujícího člověka.

Další obláček kouře stoupá ke stropu. Jo, čtrnáct dní bez ciga a stačí, aby mě zase složil na kolena, a moje plíce se musí vypořádat s kartonem za necelých pět dní. Nehledě na fakt, že se mi úplně nedaří klepat smrtící tyčinka do hrnku od včerejšího kafe, ze kterého jsem se omylem před chvílí napila.

Tak hluboko moje existence klesla. Na samé dno popelem zahaleného prostěradla. Vlastně se divím, že jsem ještě nevyhořela. Mysl mi zabloudí ke vzpomínkám na krásné chvíle.

Sliby, něžná slůvka i doteky. Plány nikdy nenastalé budoucnosti. Ve chvíli, kdy se snažím znovu nerozbrečet, se pokojem začne rozléhat píseň *I hate Everything about you od Three Days Grace*. Píseň vystihující pocity k člověku, který se mi snaží dovolat. Místo ignorace rozklepanými prsty hovor přijmu.

„No,“ ozve se v přístroji a mně do očí okamžitě hrknou slzy. Hlas mám zkreslený z knedlíku v krku.

„Co děláš?“ ptá se, jako by se před pár dny mezi námi nic nestalo.

„Opravdu?“ vypadne ze mě a slzy mi tečnou z očí naprostým vodopádem.

„Prosím tě nebul, Franta odjíždí, budeme mít volnej kvartýr. Však víš, jak mi vždycky nadává, že musí poslouchat naše hekání, když spolu sexujeme. Tak se zastav, uděláme si hezkej večer,“ slíbil. Kolikrát já tohle slyšela.

„Vždyť jsi odešel!“ vyštěkla jsem na něj.

„Dyt' já bez tebe přece nemůžu žít. Tohle víš, tak nedělej scény a přijed,“ nakázal mi něžným hláskem. A co já? Odložím telefon, opráším ze sebe popel minulosti a vycházím vstříc dalšímu kolotoči vztahového upíra. Potřebuji cítit jeho lásku. Chci, aby můj život byl v pořádku. Šťastný, plný smíchu a lásky.

A přesně to mi teď nabízí. Mám na vybranou? Samozřejmě že ano. Mohu si vybrat svobodu, pár týdnů smutku, následovanou roky svobody a pohody.

Jenže já potřebuju střípek štěstí aspoň pár dní hned teď! Do chvíle, než se vše zase pokazí. Miluji ho tak moc, až ho k smrti nenávidím. Opět si budu přát, abych si neokousala nehty a mohla mu s nimi vyškrábat jeho krásně zelené oči.

TŘETÍ

Autor: Josef Štěpánek

♪ Karel Gott – *Krepak ty ptáčku hnízdo máš*

a další výběr českých písní

Rosa na kolejích

Bylo ráno. Tak jako jazyk naráží na vylomený zub, vracel se ke svému nádraží, aby jako vždy, ulevil svým potřebám. Před ním stíny se ploužily a nad krajinou kroužil podivnej pták. Pták nebo mrak.

Těsně před nádražím odbočil z cesty na lesní pěšinu, již si nevytvořila divá zvěř, ale jeho zvyk. Spousty let se tudy opakovaně ploužil, aby mohl pozorovat život v kolejišti. Stejně jako každou sobotu ráno, tak i dnes si poklekl ke vzrostlé bříze, jež vegetovala nad zašlou vlakovou zastávkou. Odtud měl perfektní výhled na nástupiště.

Rozhlédl se po kolejišti. Nástupiště zelo prázdnotou, pouze Standa Daněk čekal na svůj pravidelný spoj do Prahy, aby tam mohl zkontrolovat svůj pozemek na Vyšehradě.

Mrknul na mobil, jestli má dostatek času, nato si zapálil cigaretu. Nespěchal, z fabriky byl zvyklý na nehybnost. Nasával nikotin a čekal. Vzápětí se objevila. Nestihl dokouřit ani první cigaretu, když se zpoza lesů vynořila mladinká dívka, asi trempka. V maskáčích s usárnou na zádech pomalu kráčela kolejištěm k nástupišti, a přitom stírala rosu na kolejích. Nemohl si přát více.

Napřímil se a zalovil v kalhotách. Tak kdepak ty ptáčku hnízdo máš, skrýš a zázemí, vždyť ještě holky málo znáš, málo zdá se mi. Stačilo několik vterin, aby se všechny svaly napnuly pod silným proudem vzrušení. Čelem se opřel o kmen. Oddychoval. Vtom se zarazil, najednou měl pocit, že něco není úplně v pořádku. Pohlédl na dívku, co stírala rosu na kolejích. V pravé ruce držela mobil, cosi křičela na pana Daňka a levou paží okázale gestikulovala. Zdálo se mu, že ukazuje přímo na něj. Zpanikařil. Hej, břízo bílá skloň se níž, dej ptáčku náruč svou a skrýš. Já pak můžu jít a v duši klid, můžu pak mít. Přikrčil se a v okamžiku zmizel za bílou břízou.

Zapnul si zip. Teď už ho nikdo nemohl vidět, ale vytoužený klid přesto nepřišel. Necítil se tady v bezpečí. Musí rychle zmizet, beztak, že ta bláznivá holka zavolala strážníky. Kráva pitomá, tolik let si tady v lesíku bez problémů ulevoval, a teď tohle. Kdyby se to provalilo, určitě by ho všichni svojí nenávistí z Gottova vypoklonkovali. Na vesnici se zprávy bleskově šíří, navíc si každý vidí do talíře.

Přemýšlel. Domů nepůjde, pro sichr, i když je nepravděpodobné, že ho Daněk poznal, mohla by ho tam přece jenom hledat policie. Nejlepší bude, když skočí na pár piv ke Karlovi, ožere se a zítra zas bude dobře.

Lehl si. Nenápadně se doplazil do nejbližšího roští, kde natáhl kyslík odvahy a poté vystřelil. Utíkal jak splašený daněk a zastavil se až před hospodou. Vydýchal se. Nechtěl působit podezřele. Až potom vstoupil. Sedl si do rohu. Za chvíli před ním přistála dvanáctka a velká čistá – na Karla je vždycky spoleh.

První pivo dal na ex. Netrvalo dlouho a druhé mohl proložit čistou. Pocítil, jak napětí povoluje. Rozhlédl se po lokálu. U baru seděl Honza Medvěd. Vůbec si nedokázal vybavit, jestli ho pozdravil. Honza je dobrej parták. Ještě si dá pár piv a pak ho na jedno pozve. Potřeboval by rozptýlit, s někým si promluvit o obyčejných věcech, o rodném údolí, valčíčku, kohoutovi, o stánkách, Frankym dlouhánovi, o písničkách na dobrou noc, o lítosti. Ksaku, opravdu cítí lítost! Pro jednu pitomou chvíli, pro pár kapek touhy, podved všechno, o čem doma snil a teď je mu to líto! Ještě aby se rozbřečel, starej chlap, do prdele práce, to nemůže dopustit.

„Honzo, pojď si přisednout, zvu tě na skleniček pár a pár tahů z trávy, ať uteče den, jak večerní zprávy!“

Seděli, žvanili o ničem a pili. Blížil se večer. Lokál se pomalu plnil, prostor houstl pod nápojem prázdných sklenic a pohledů. Vzduch těžkl, hovory se stávaly důvěrnějšími.

„Ty vole, Honzo, já ti stejně závidím, že máš doma tak mladou kočičku.“

„Myslíš Ewu, vole?“

„Máš snad víc ženskéjch, vole?“

„No, vono to jen tak vypadá, ale mít takhle mladou ženskou, není žádná prdel.“

„Já bych, Honzo, Ewu bral všema deseti.“

„To seš asi jedinej, je sice mladá, ale tlustá. Vždyť má boky jako skříň! No, co dělat, když k tomu ráda jí. A co naplat, vole, o liposukci ví, dobře ví, ale za můj plat si život furt sladí a sladí!“

„No je fakt, brachu, že Ewa vopravdu žádná hitparáda není, ale stejně... občas ji vídám na nádraží a jsem si jistej, že by mně stačila.“

„Tobě jo, vole, seš pořád sám, celej život se zajímáš jen o vlaky a nádraží, neprijde ti to smutný? V padesáti je to takový zoufalý...“

„Víš hovno a moc mě nesar, Honzo, nejsem žádnéj zoufalec! Myslíš, že sem sám schválně? Do prdele práce, život je prostě svině, vůbec se se mnou nesere.“ Podíval se na Honzu. Chtěl jeho soucit, ale Medvěd už přestával vnímat. Chytl ho za rameno a zatrásal s jeho obtloustlým tělem, až mu spadly brýle.

„Co děláš, vole?!“

„Potřebuju společnost! Slyšíš mě?! POTŘEBUJU!!“

„Neřvi, vole, neřvi tady na celou putyku, celej podělanej Gottov ví, že potřebuješ ženskou, tak to tady nemusíš vyřvávat! Hele, vole, já už mám dost, jdu domů.“ Najednou se Honza odlepil ze židle a nejistým krokem vyrazil k baru.

Díval se za ním, jak vrávorá, a přitom myslel na to, co mu řekl: *V padesáti je to takový zoufalý...* Honza měl pravdu, aniž by tušil, proč doopravdy chodí na nádraží, dokonale ho obnažil. Byl zoufalec a člověk ze zoufalství snadno pomate se. Najednou se mu zdálo, že se zbláznil. Jak se tolik let mohl ukájet schovaný v lesíku? Přešel ho stud. Musí se vším skoncovat, než to na něj praskne. Potřebuje si konečně někoho najít, někoho JINÝHO, s kým by mohl zestárnout. A taky že začne hledat. A hned!

Nabitý alkoholem a novou energií, s jasným předsevzetím těžce vstal. Ale zatímco hledal potřebnou stabilitu a křečovitě se přidržoval stolu, dveře hospody rozrazil Daněk a bez váhání zamířil přímo k němu.

Vyděsil se, a jako by i alkohol dostal strach, v okamžiku vystřízlivěl.

„Zase si sedni, musíme si promluvit,“ začal Daněk.

Pustil se stolu a říznul sebou do židle. Že by ho Standa poznal? Možná, ale „při tom“ ho vidět nemohl. Jedině ta holka, ta pitomá holka mu možná něco řekla. Ale i kdyby mu něco nabulíkovala, stačí zapírat, bude to slovo proti slovu, takže hlavně klid. „Co potřebuješ, Stando?“

„Kdes dneska ráno byl?“

Rozesmál se. „Ty můj kvítku medový, to se nikdo nedoví. Ptej se hvězdy nad hlavou, já mám paměť děravou.“

„Tohle není legrace, takže se ptám znovu: Kam jsi ráno šel?“

„Ty můj kvítku medový to se nikdo nedoví. Možná měsíc jen to ví, ale ten nic nepoví.“

„Ty vole jeden, klidně pokračuj v představení, ale za tu úchylárnu můžeš vyfasovat až dva roky natvrdo!“

„Vůbec nevím, o čem to mluvíš.“

„Nekecej blbě, myslíš, že jsem debil?“

„Kurva, tak co chceš slyšet, Stando?!“

„Že už tam nepolezeš. Tu holku jsem ukecal, aby nic nehlásila.“

„Děkuju, Stando, i když netuším za co, protože pořád nevím, o čem to tady žvaníš.“ Viděl na Standovi, jak rychle ztrácí nervy. Bolelo ho, že mu lže do očí, ale neměl na výběr.

„Fakt mě sereš, ty nevděčnej kreténe, zachránil jsem ti kůži a ty ze mě teď tady děláš dementa. Tak víš co? Jestli tě tam ještě jednou uvidím, zavolám ty fyzly já, rozumíš tomu?“ Daněk nečekal na odpověď, prudce vstal, ale než stihl vykročit, chytil ho za ruku, „Počkej, Stando, nechci, abys byl na mě naštvanej, sedni si, já ti to všechno vysvětlím. Hlavně už se přestaň ptát, přiznávám tisíckrát, byl jsem za tím, koho mám rád!“

„Ty miluješ tu holku? Odkud ji vůbec znáš? Tvrdila, že sis to s ní dělal. Teda jako na dálku, víš, jak to myslím.“ Daněk si s úžasem sedl. Na stole se vyloupily další dvě orosené dvanáctky – Karel dobře věděl, jak to chodí. Počkali, až se vzdálí a pak začal: „Ty vole, tys jí to uvěřil? Nějaká hnusná trempka v ušmudlaných maskáčích, myslíš, že by mě dokázala vzrušit? Neblbni, Stando! Já jsem sice dlouho sám, ale s ní by mě to ani tak nešlo.“

„No dobře, ale tys tam byl, viděl jsem tě, a proč by si cizí holka vymýšlela takovou krávovinu.“

„Nevymyslela, Stando, já tam chodím pravidelně.“

„Ty vole, co tím myslíš?“

„Každou sobotu ráno si tam chodím ulevit.“

Standa se zarazil. Snažil se vstřebat tu podivnou informaci, již mu předložil. Zíral na něho a přemýšlel. Němé vteřiny ubíhaly.

To ticho bylo k nesnesení, a tak se mu pokusil pomoci: „Víš, Stando, ty seš podruhá ženatej, máš čtyři děti, nevíš, co znamená samota, vůbec nemáš poněti, co je to nenaplněná láska.“

„Nenaplněná láska?“ probral se Standa, „chápu, že nevíš, jaký to je, když muž se ženou snídá a vychládá žár, ale nenaplněná láska? Co tím, vole, myslíš?“

Studem sklopil hlavu. Mlčel. Potom se napil, aby spláchl strach.

„Celej život někoho miluju, ale úplně zbytečně. Možná, že už to láska ani není, ale masochistický utrpení.“

„A kterou? Helenu Vondrákovou, nebo Honzovu Ewu? Ne tu asi ne, ta má boky jako skříň... tak se pochlub, která má to štěstí?“

„Spíš ktorej, Stando.“

„A do prdele.“

„Přesně tak.“

„Takže ty seš...“

„Takže já sem...“

„No ale počkej, proč sis to teda dělal s tou trempkou, co stírala rosu na kolejích?“

„Já si to s ní nedělal, to tvrdila ona. Víš, Stando, ona mě fakt nevzrušovala, já se jen s tím tak nějak nemůžu vnitřně srovnat, takže vždycky k tomu potřebuju nějakou ženskou, je jedno jakou, ale prostě ženskou, abych se necejtil provinile. Zkrátka, vždycky tam čekám na nějakou babu, abych si mohl sám sobě lhát.“

„Já to pořád nechápu, když sis to nedělal s trampkou, tak s kým teda? Vždyť na tom nádraží už nikdo jinej nebyl.“ Ve vteřině, jen jak to dořekl, k Daňkovi odpověď sama přispěchala. Ale zdráhal se uvěřit, na něco takového nebyl připravený. Na jazyk se mu přilepila těžko vyslovitelná otázka, jež se nedala nijak odtrhnout. Musel se zeptat, i když mu to nešlo přes rty, potřeboval mít jistotu: „To jako miluješ mě?“

„Strašně moc! Fakt mi nevadí, že nos, jak bambulku máš, ani já nejsem žádnéj ideál, hlavně co uvnitř nosíš a co ukrýváš, to je pouto, co vede mě dál!“

S Daňkem to škusblo.

„Počkej, Stanislave, hlavně se neunáhluj, chápu, že je to pro tebe šok, pojď, dáme si ještě jedno a promluvíme si o tom. Skočím k baru, počkej, prosím tě, hlavně neodcházej.“

Vstal a šel za Kárem pro další dvě piva. Nebyl si jistý, jestli ho Standa vůbec vnímal, vypadal, že prochází těžkým šokem. Otočil se. Pořád tam seděl, nehýbal se. Než Karel natočil piva, hodil minci do jukeboxu. Potom vzal z baru dva plné püllitry a vrátil se ke Standovi. Mezitím jukebox do prostoru vypouštěl slova:

„Bude dlouhá noc – vabank, nádherně hrát, hodně dlouhá noc – nikdo z nás nejde spát, tebe mít, je to, co chci nejvíc. Ten nápad máme právě teď oba...“

Přisunul k Daňkovi püllitr, ale ten na výzvu nereagoval. Naklonil se tedy přes stůl a zašeptal: „Tuhle písničku chtěl bych ti, lásko, dát, ať ti každý den připomíná toho, kdo je tvůj, či ty jsi a kdo má rád, ať ti každý den připomíná.“

Daněk vzhlédl. Chvilu na něho zíral, potom vstal.

„Lásko má, já stůnu...“

Už si ho nevšímal. Nastavil mu záda a beze slova odešel.

Cítil, jak mu vlhnou oči. Popadl pultitr, aby je zarazil. Lil do sebe hořkost, až dokud vydržel s dechem. Svaly, napjaté pod přivalem stresu, se mu uvolnily. Alkohol nad ním opět převzal vládu. Ztěžkla mu hlava, hučelo mu ve spáncích. Myšlenky rezignovaly a kamsi se vytratily, zůstala pouze jediná – sebevražda. Věděl, jak se zabít, už tolikrát ho samota vlekla ke klice u dveří, už tolikrát měl v ruce kožený pásek, ale nakonec to vždycky odložil. Někdy šel do hospody, jindy na nádraží, tam dokázal vždycky úzkost rozehnat. Tentokrát to však udělá. Musí se zabít dřív, než Daněk všechno vytroubí. Muchomůrky bílé půjde posbírat do lesa. Muchomůrky bílé, bělejší než sněhy, sní je k ukojení své potřeby něhy a už neprocitne tady.

Zrovna se chystal vsát, aby se mohl co nejdříve zabít, když vtom mu kapsa dvakrát krátce zavibrovala. Vytáhl mobil a zamženým pohledem namáhavě rozluštil obsah přijaté zprávy:

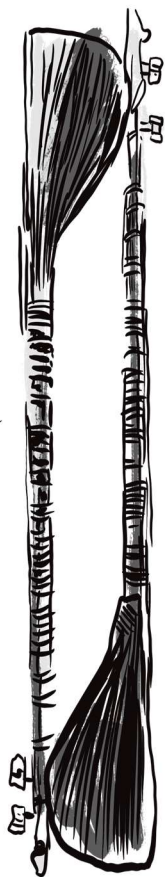
Ve čtvrtek jedu na Vyšehrad. S. D.

ČTVRTÁ

Autor: Nicol Keith

♪ *Smolíček – Vober-lich Šel music + výběr českých písní*
Smolíček

Za hory za doly, kde že se pasou, ty hezký holky včera za terasou. Myly si paže, ba že, Bůh ví, co dál a ta prostovlasá vod Picassa, až se srdce smálo...

Byl to celkem pěkný den. S chutí jsem si zpíval téměř neznámou vypalovačku a coural se pomalu domů z práce. Slunce pražilo, jak se na léto sluší a ženský vytáhly líbivý sukýnky, ze kterých jim skoro lezly zadky.

A to bylo něco pro mě. Vnadný triča, prsa vystavený na odiv, lehce houpající boky a odhalené nožky – bez ponožky.

Zasunul jsem klíč do zámku kovový brány mého domu a jako pán tvorstva vešel do dvora, abych pohledem zkontroloval situaci.

Zahrada mě uklidňovala – široko daleko nikde nikdo, za barákem les, na dvorečku pes a na půdě hladová kočka. Rozrazil jsem dveře, sáhnul po vypínači a jal se hledat vyhladovělou bestii v černém kožichu. Kupodivu mě nevíkala, což bylo krajně podivné.

Či a či a čičiči, kde jsi holka kočičí? Místo očekávaného „mňau“ se mi u ucha ozvalo „bzzz“. Otočil jsem hlavu a byla tam. Prerostlá vosa velikosti nejmíň tenisáku. Zmutovaná mrcha s očima jak dvě prašivky. Trhnul jsme hlavou a ruka mi po ní automaticky vystřelila. Vysmívala se mi.

„Ale holka, na mě si nepřijdeš – já už dvakrát všude byl. Nekoukej! To svý si hezky prožil a na svou dobu měl jsem styl, tak koukej!“ a s tím po ní hodil holínku vošmudlanou vod bahna, která byla zrovna po ruce.

Sestřenice vod včelky Máji pohnula zadkem a rozlítla se pod střešní krov. Neváhal jsem a následoval ji. Hrábnul jsem po baterce, která kupodivu svítila, a namířil ji do tmavého výklenku. Oči mi vylezly z důlku a přísahám, že jsem sice všude dvakrát byl, ale tohle jsem nikde neviděl. Vosí hnízdo. Metr a půl velký a lítaly v něm asi včelky – vlastně hůř – vosy.

Jsem muž činu, žádná bačkorka od Lucinky, neváhal jsem tedy vyběhnout, nastartovat babetu a rozjet se pro hasičák na otravný hmyz. Lehčí o dvanáct kil za tři zbraně ničitele Connana a obohacen o vědomosti z Googlu jsem znovu vběhl na půdu a neohroženě se postavil před vosí hnízdo.

„Chahá, ty jedna koule bez medu, není nic, co já, Jíra, nesvedu,“ zařval jsem a vystříkal na hnízdo plnou dávku z jedné lahve. Hnízdo mlčelo, já si klepal na čelo. Strejda internet ale pravil, že to chce čas, takže jsem odhodil prázdnou

lahev, nasypal zaběhnuté kočce na schodech pár granulí a v poklidu odešel odpočívat.

Dvanáctá hodina odbila a lampa ještě svítila. Mrchy v noci spí, já, hrdina, však nikoliv. Vybaven druhou lahví znovu jsem vkročil na půdu a s výkřikem odkoukaným od Tarzana jsem zmáčkl čudlík a stříkal na hnízdo hlava nehlava. Mnul jsem si čelo a zkoumal situaci. Nezdálo se menší, ani díry, jak odborné články pravily, jsem v něm neviděl. Pevně jsem doufal, že za dalších pár hodin moje snažení přinese výsledky a odešel zcela znaven spát.

Dvacet čtyři hodin fuč a já tam stál zas. V hnízdě ani jedna díra. Už jsem si nemnul čelo, ale trhal vlasy. Vosa se mi na trámu nepokrytě chechtala a měl jsem pocit, že v tom rozhodně nebyla sama.

Shlédl jsem tři díly Kutila Tima, dvě epizody Receptáře s Přemkem a přečetl dalších dvanáct diskuzí na internetu. Nově jsem měl na sobě lyžařský brejle, kožený rukavice, tepláky po dědovi a holiny z výprodeje. V ruce třetí a poslední hasičák a v kapse mobil s předvoleným číslem na záchranku.

Jo, byl jsem tak v ráži, že bych byl schopen to hnízdo už rozkopat. „C’Est La Vie, C’Est La Vie, tím to končívá, a to mě nebaví, nebaví, zkusím to teď naposledy,“ říkal jsem si.

Proud jedovatého prachu se valil na nesmrtelnou kouli, až jsem se skoro dusil a hnízdo? STÁLO!

„Zpropadeně!“ zařval jsem a kopnul do stojící rezaté konve. Jako by smůly nebylo málo, rozhodla se mi pomstít, dopadla přímo pod mé nohy, já zakopl, zavrával a ty proklatý schody byly příliš blízko. Kutálel jsem se jako hruška, dopadl na tvrdý beton a noha bolela jak čert. Už jsem se nepostavil.

Ve vteřině jsem si uvědomil, že můj čas je pouhopouhé prozatím a že za tohle těžce zaplatím. Vytáhl jsem mobil z kapsy, přivolal si pomoc a o chvíli později už slyšel houkat majáčky. Vybaven zbrusu novou sádrou jsem se domů vracel vo berlích a konečně si přiznal porážku.

Jiříčku, je čas zavolat odborníka.

Naposledy jsem žhavl internet, abych našel toho nejlepšího z nejlepších. Vybral jsem si stylově – pan Sršeň mi přišel jako ten pravý likvidátor vos. Těšil jsem se, jak to těm bodajícím čúzám natře i za mě. V klidu jsem si na gauči otevřel pívko, hodil nohu na konferenční stolek a pustil relaxační hudbu.

Z repráků se na mě valily pecky od Kabátů. Má ji motorovou, jsem si zahalekal hned třikrát. Znaven marným bojem s nesmrtelným rojem, jsem usnul tak, jak jsem byl a měl jsem divnej sen. Slunce páliło a před salóne stál v prachu dav, v tvářích cejch očekávání. Uprostřed šibenice z hrubých klád šerifův pomocník sejmul odsouzenci z hlavy kápi a dav zašuměl překvapením. I já jsem zašuměl překvapením, když ostrý zvonek ukončil moje snění.

Stál tady. Sršeň z masa a kostí. Na zádech podivnej barel, na sobě kostým, kterej nejspíš čmajznul klaunovi a místo nosu měl bambuli, jak kdyby dostal nejmíň patnáct žihadel. Drsnák už vod pohledu. Poklepal jsem mu rukou.

„Říkám vám, tohle jste ještě v životě neviděl, pane dermatizér.“

„Deratizér.“

„Jo, jasně, pane deratizér. Má to víc jak metr a je to absolutně imunní vůči všemu. Vám říkám, já to zkoušel. Tři hasičáky padly a nic. Ani dírka mrňavá.“

Zatímco vyprávím, vedu ho k centru všeho zla. Frajer nasadil brejle, bílý rukavičky, stáhnul síťku přes obličej, hodil sombrero do čela a vrhnul se na věc.

„Tak kde to máte?“

„No támhle,“ máchal jsem rukou na tu obří kouli.

„Toto?“ zeptal se deratizér a hrábnul rukou přímo do hnízda.

„Proboha, chlape, vy jste teda šílenec!“ řval jsem v panice a máchal berlema do vzduchu sem a tam.

„Myslíte, tahle obří koule vaty?“

Seseknul jsem paty.

„Kolik to dělá?“ zeptal jsem se jako debil a chtěl ukončit tohle nesmyslný divadlo.

„Bude to dva a půl tisíce za výjezd,“ vystřelil cenovku, nad kterou se mi otočil pajšl, ale v zápětí jsem mu ji vypláznul.

Když opustil moji půdu a já dole slyšel, jak se nahlas řehtá, strčil jsem berlí do falešného hnízda. Vylítla z něj vosy – svině vytlemená.

Jedno se tomu chlapovi ale musí uznat. Byl to skutečně odborník!

PÁTÁ
Autor: Mon Coucou
♪ LP – Magic
Magické vystoupení

„Každý z nás dostane do vínku něco negativního. Někdo má zdravotní handicap, jiný –“

„Je prostě debil!“ ucedil a zastavil tak můj plánovaný monolog o nespravedlnosti světa.

„Jo. To taky. Nebo potrefená husa...“ zasmála jsem se nakonec celé té ironii.

Zoufalství a vztek se změnily v parodii. Každý rok jsme touto dobou plánovali představení pro naše děti. Místní divadlo uvolnilo prostory jako dobročinný dar.

Možná se v minulých letech chovali jinak. Náš spolek v lidech vyvolával lítost, potřebu pomáhat, nebo si jen vylepšovali karmu. Jenže letos dorazil cár papíru, co nám sdělil stopku. Magické představení našich Lumínků

i Parmonistů zrušili. Prý jsou příliš vysoké náklady a město má omezené finanční možnosti.

„Musí přece existovat nějaká cesta.“

„Nemáme tolik peněz, abychom si mohli dovolit všechno zaplatit, Olegu.“

Zmuchlala jsem v ruce tu debilní zprávu a hodila papírovou kouli směrem ke koši. Samozřejmě jsem minula. Svě štěstí jsem si vybrala na začátku roku, když jsem našla cent na ulici. A samozřejmě v Olegovi. V dobrém i zlém, v nemoci i chudobě. Manžel snů. A že jsme toho už zažili. Po tom, co poslední naděje na založení rodiny uhasla jak na nejkratším knotu dohořené svíce, jsem veškerou energii vložila do našeho souboru. Děti z rodin, které navštívila ta svině. Rakovina. Ať už tato nemoc postihla maminku, tatínka, sourozence, nebo kohokoliv z rodiny, či je samotné, umění radovat se z maličkostí bylo pryč a úsměvy tak nejvzácnějším artiklem. Každý by se upsal ďáblu za zdraví. Naším úkolem tak bylo najít alespoň kousek relaxace a divadlo k úniku z chmurného života přímo vybízelo.

Jenže co teď, když to představení nezorganizujeme?

Oleg se mě marně snažil rozptylovat, myšlenkami jsem hledala nitky ke změně osudu. I v noci, místo spánku, mi mozek šrotoval.

„Třeba, když vybereme dostatečně velké vstupné, tak si sál zaplatíme,“ nadhodila jsem při snídani. Reakci Olega popisovat nebudu. Spadl mu toust na zem. Namazanou stranou.

SEPSAT TADY VÝSTUP NADÁVEK BY VÁS ZASTAVILO VE ČTENÍ.

A měl pravdu. *Aby každý zaplatil za vstup dětskému představení 50,- euro? Blbost, to by nikdo nedal...*

Odpoledne jsem se svěřila ještě kamarádce Ingri. *Šmoulové netáhnou... i když je představení naruby. Hodný Gargamel a modré potvory znázorňující hříchy*

světa... věděli jste, že Gargamel skutečně existoval? Vzorem mu byl mnich z 16. století, dokonce i kocoura vlastnil. Jen nekonečná samota jeho laskavost a dobré srdce zatvrdila. Oleg by ho hrál skvěle...

„Tak a je to,“ přerušila mi chod myšlenek Ingri.

„Co?“

„Když to nezkusíme, budeme se jen trápit. Prostě jsem teď zadala, že se koná představení MAGIC, tvých žáků LP za padesát éček.“

„Jsi pitomá?! To bude tak trapný, lidi nás...“

Jenže než jsem se stihla rozjet ve výčitkách, Ingri upoutalo pípnutí telefonu.

„To-to... To není možný. Máš vyprodáno. Představení bude!“ vypískla nadšeně.

„Jak-Co-To není možný! Vždyť to tam bylo...“

„Přesně tři minuty. Vyprodali jsme! To je hustý. No tak, raduj se se mnou...“

Nebudu lhát. Toto jsme hned musely zapít. Nevěřily jsme, že nás potkalo takové štěstí. A na kroužek mých eLPíků jsem se tak těšila dvakrát tolik. Prostě se stalo cosi neuvěřitelného. *Když nepříjde zázrak zdravotní, proč si nevychutnat tento...*

„Paní Curtisová? My na to představení chceme jít taky, ale nemáme peníze na lístky. A po pravdě, ani nejsou v prodeji. Kdo se bude dívat na naše děti?“ zchladila mě otázkou skupina rodičů, co přišla po kroužku. Vlastně do tohoto okamžiku jsem si žila ve sladké nevědomosti. V euforii, že jsme vyřešily problém. Najednou však vznikl mnohem větší.

„Vyprodané divadlo za pár minut je vážně divný, ověřím to,“ zachraňoval situaci Oleg.

Proč jsem se nemohla radovat alespoň jeden jediný den?

Bože, prosím! Ty děti se tak těší. Všichni si přejeme alespoň špetku radosti...

Dala jsem se na modlení. Ingri totiž udělala osudovou chybu. Nazvala celé představení: LP-MAGIC. Stejně, jako ta slavná zpěvačka a její turné. Takže fanoušci, když viděli představení v Evropě, i když v prdeli světa za pár drobných oproti její běžné ceně, celé představení okamžitě vykoupili.

„Průser. Co budeme dělat? Obvolat je? Co s tím? Peníze se musí vrátit. Hned. Přáli jsme si jen pomoc dětem a teď máme další starosti. Co teď?“ panikařila jsem. Rozbrečela se. Hroutila se. Rodiče mi nadávali, samozřejmě tolik peněz za vstupné by nesehnaly.

„Směšný. Na děti je představení drahý, na známou zpěvačku moc levný,“ zkonstatovala Ingri, která se sice neustále omlouvala, ale řešení prostě nenalezala. Z malého problému se stal velký průšvih a ten bohužel narůstal. Přes společnost, kde se lístky vyprodaly, se nedal udělat krok zpět. *Prý jsou kupující nekontaktovatelní.*

A tak se blížil den představení dětí. Holt si zakoupili dětskou inscenaci. Samotní rodiče se uspokojili lístkem na stojáka za běžnou cenu. Děti měly sice představení natrénováno, ale vnitřně se ve mně dusila vlna tíživých emocí. Stres. Strach. Úzkost. *Co když ti fanoušci ublíží dětem.* Utratili strašné peníze za něco,

co si neobjednali. *Uvedli jsme je v omyl a to je trestný čin. Už tak jsou ty rodiny v příšerné situaci a my je vystavíme takovému tlaku. Co mám dělat?*

Zase mě dohnala panika. V noci jsem nespala. Přes den jen přežívala. Oleg okolo mě chodil po špičkách, skoro nedýchal, protože bychom se zase pohádali. *Já si to vystoupení přála. A teď cítím, že by bylo lepší, kdybychom dětem řekli prostě NE. Vždyť nezdar se dá vysvětlit i dětem. Ale blížíci se pohromu? Ach bože, co jsme to provedli?! Slzy mi tekly proudem. Ruce se mi klepaly a já stejně nemyslela na nic jiného než na ten nejděsivější scénář. Totální katastrofu. Vždyť ti fanoušci můžou zaútočit.*

Utápěla jsem se ve vlastních scénářích. Hlava mi vymýšlela čím dál horší myšlenky. Teprve, když jsem z noční můry probudila i Olega, rozhodl se jednat.

„Co chceš dělat?“ zeptala jsem se ještě s rozklepaným hlasem. Ale namísto odpovědi se oblékl a odešel. *Jak mohl odejít? Jen tak?*

Tu noc mě nechal samotnou. Nedovolala jsem se mu, nereagoval na zprávy. Zřejmě se už nechtěl hádat, ani poslouchat mé nářky. Snad nikdy jsem se ještě necítila tak mizerně jako právě tu osudovou noc...

„Kd...“ polkla jsem raději větu, kterou jsem měla na jazyku, když se Oleg vrátil. Usmíval se. *Jak může mít dobrou náladu? Vždyť za týden... nás určitě upálí na hranicích.*

„Ahoj, Theo.“

Vážně teď pojedeme zdvořilostní rozhovor? No jistě, jak jinak. Tak ty mi neřekneš, kde jsi byl celou noc? A ani proč máš tak dobrou náladu? Proboha. On mi byl nevěrný! Ten zmetek. Jak mi to mohl udělat? To mi vážně ke štěstí chybělo...

No, nechtějte vědět, co všechno mi v hlavě šrotovalo. Samozřejmě jsem zaútočila a zase jsme se pohádali. Tentokrát tichá domácnost trvala tak o tři celé věčnosti déle.

„Už ses vyvztekala?“

„Trhni si!“

„Miluješ mě?“

„Ne.“

„A můžu ti dát podnět k tomu, abys mě zase začala milovat?“

„Ne. Jo. Možná. Nevím...“

„Aha. No tak, nebud' tak tvrdohlavá. Koukni na to.“

Podal mi dokument s vytisknutým e-mailem. Anglicky. Nechápala jsem. Nějaká Laura Pergolizzi odpovídala na...

„To myslíš vážně? Jako fakt?“ vyskočila jsem mu do náruče, a co následovalo, nemusím popisovat. Slzy. Radost. Láska. Emoce...

„Vždyť ty by ses mi utrápila. Takto nám pošle alespoň pozdrav a poděkování za podporu našich dětí. Dopadne to dobře.“

Oleg jednal po své ose. LP kontaktoval a vysvětlil celou situaci. Nemohla jsem tomu uvěřit, že hvězda takového formátu ODPOVĚĎELA. *Ona nám natočí promo s poděkováním. BUDEME ŽÍT.*

Hned se nám pracovalo lépe, a když nastal den D, všichni jsme se těšili. Laura skutečně poslala nahrávku s poděkováním. Fanoušci zpěvačky přijeli několik hodin dopředu a před divadlem si založili tábor. My se drželi původního plánu. Všichni naši hříšní Šmoulové netrpělivě čekali, až se zvedne opona. Vzkaz od LP jsme nachystali pro jistotu hned na začátek. Sál byl narvaný k prasknutí. A pak to začalo...

3 2 1...

„Dobrý večer, dámy a pánové. Jsem moc ráda, že jste přijeli podpořit dnešní magické představení Lumínků i Parmonistů...“ začala hovořit zpěvačka z nahrávky. Dokonce nám do nahrávky nazpívala i píseň Magic. Co však nastalo při prvních tónech, nečekal vůbec nikdo.

Projela mi tělem husina, slzy se draly ven, tepovou frekvenci by v tomto okamžiku nezměřili nikomu. Zapomněla jsem snad i dýchat...

LP PŘIJELA OSOBNĚ. Inkognito.

S Olegem jsme se vzájemně na sebe podívali. Nevěřili jsme ani jeden svým očím. Hvězda světového formátu učinila skutek, který se zapsal do historie úplně všech. *Její přítelkyně má místní kořeny, což nikdo z nás netušil. Jestli zasáhla ona, vyšší moc, nebo prostě dobré srdce? To je fuk.*

A víte co?

Vlastně jsou určitě díky takovému zázraku Šmoulové ti hodní. Původní záměr z modrásků vytvořit hříšníky se zvrtil kdesi v historii. Legendy praví, že prožili něco tak silného, že jsou dnes kladné postavy, co nosí štěstí. Z nešťastného omylu magický zázrak. Tak věřte na zázraky. Mějte se rádi a všem, kteří bojujete s jakoukoli nemocí, mám jediné přání: Kéž nás zázraky navštěvují každý den a všichni jste se uzdravili.

POZNÁMKA: POVÍDKA JE INSPIROVANÁ SKUTEČNÝM PŘÍBĚHEM, I KDYŽ NE OD TAKOVÉ SUPERHVĚZDY. VĚŘÍM VŠAK, ŽE NASTAT TAKOVÁ SITUACE, URČITĚ BY SE VĚTŠINA UMĚLCŮ ZACHOVALA STEJNĚ.

ŠESTÁ
Autor: Michal Hrnčič
♪ Ivan Mládek – S Jendou
Ohře s Jendou

Ivan jezdí na vodu už jenom s Jendou Bendou. Jen, co poprvé vlezl do kánoe, začal každou dovolenou trávit jako háček v úzkých plavidlech. Život trempa a vodáka podporuje jeho probouzející se svobodomyšlnou povahu. Koryta toků jsou sice ohraničena břehy, ale hladina i neustále měnící se panorama vytváří překrásné kulisy, které ho svádí k uvolnění. Vodu si nejvíc užívá s pořádným zadákem, kterým Jan Benda je.

Šššššš, zní les pod Pekelskou skálou. Což Jenda moc dobře ví a toto ševelení listí ve větru si náramně užívá. Ivan zadumaně sleduje řeku, a tak jemný vánek skoro nevnímá.

„Uvolni se trochu a poslouchej! Není nám krásně? Daňci a daněly, kanci a bachyně mají kam utéct před lidmi. Užívej si i maličkosti, dokud šumí lesy, tak je na světě ještě dobře,“ rozjímá Jenda.

Ivan se na chvíli zaposlouchá, kochá se a zahlédne na břehu rodinku černé zvěře. Je to matka s markazíny. Nehodlá nic říct, ale Jenda ví, že jeho přítel má radost.

Od Plzně sem fouká pěkně teplý jižní vzduch, vysouší se mez. Jenda si otře pot z čela, je mu jasné, že nejbližší polnost připomíná poušť. Ivan nad tím nepřemýšlí. On se už vidí u táboráku, až bude večer brkat na benjo.

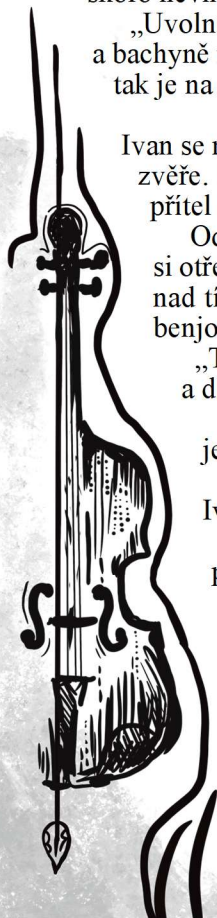
„Tobě není teplo, Ivko? Co myslíš, jak se mají hraboši, koroptve a další zvířata, oni prchají z pole na mez, která schne!“

Ivan klobouk většinou nenosí, a tak temeno má rozpálené, jako je hranice mezi nejbližšími ornými půdami. Sucho a horko.

„Máš pravdu, Honzo, je dost teplo i tady na vodě,“ suše potvrdí Ivan.

Zaběhli sem psi z Boče, jedna fenka hárá jako rychtářova dcera pod májkou. Dvě ovčáčky a jeden teriér si to štrádají z vesnice na lučiny. Vbíhají do kvetoucího bílého bezu, ale toho si všimá jen Jenda. Ivan uvažuje nad tím, jak je tu vysoká hladina. Vůně květů na louce je v tuto chvíli stejně zbytečná jako pro bezdomovce před parfumerií.

Dva kamarádi, vodáci plují dál malebnou přírodou po důstojně tekoucí Ohři. Most, ke kterému se blíží, už zažil lepší časy. Kovovou konstrukcí cloumá rez, ale lidé si i tak vrzání užívají a strach ze zhroucení nemají, Jenda je důvěřivý. On a Ivánek ještě proplují, nejspíš i příští rok. V jejich vlasti vše trvá dlouho.

Honza zamává lidem, co přecházejí a uslyší své vytoužené: „Ahóój.“

Ivan si lidí nevšímá, protože noří do vody pádlo a zkouší, jestli zavadí o dno. Nic necítí, a tak se plaví dál.

„Co myslíš, blíží se jez?“ zavtipkuje Honza.

Za Bočí se ráno ještě drží mlha. Oči dravých ryb odráží sluneční třpyt, který pak pohlcuje nahromaděná vlhkost. Osada Okounov je tímto přírodním úkazem velmi známá.

Zazní vrzavá rána jako za brzkého jitra z kadibudky vedle hospůdky v kempu.

„Tady je mělčina, Honzo!“ zařve Ivan.

„Já jsem věděl, že nemáme plout mlhou, ale radši ležet do oběda a ovívat se ranní rosou nevinou. Vodkou šplouchnout houpy hou a snít, kam příště pojedeme na dovolenou nou nou,“

Ještě že byl Ivan houska a jel radši s Jendou Bendou. Snad si nekoupí novou kánoi laminátovou, a nechá si krásnou starou dřevěnou. Zažil toho víc, než kdyby na vodu jel s bezchybným Vendou, Vendou.

SEDMÁ

Autor: LuckaLuci El

♪ *Zatím, Běž – Kapela Pilot*

UŽ NE

Je sobota ráno. K ránu. Abych byla přesnější.

Měla bych nasednout do tramvaje, ale nedokážu to. Jezdili jsme s ní spolu a smáli se párům, které se bavily přes mobil. Těm, co spolu nedokázaly komunikovat slovy.

„My takoví nebudeme. Nikdy,“ říkávals.

Taky že ne. Nikdy nebudeme pár.

Protože ty sis vybral je. FANYNKY. Pipiny zmalovaný...!

A tak tady stojím dál. S týpkem, kterej je mi fuk.

A přitom jsem tady mohla být teď s tebou.

Nebo kdekoli jinde. Ale s **TEBOU**.

Jako tenkrát, když jsi zachytil můj pohled na vašem prvním koncertě v klubu *Chapeau rouge*. Viš vůbec, že jsem si datum 7. června 2013 společně s červeným kloboukem a vaším logem chtěla nechat vytetovat? Jenže pak mi došlo, že se fakt moc bojím jehel. A tak mám o momentu, kdy ses na mě podíval (a já neuhla), alespoň ten slavný záznam v deníku. Ano, ten, který končí tvójí větou: „Vidíme se na dalším koncertě, nebo... třeba v tramvaji, Lízo!“

Na váš koncert mě vzala sestřenka Rút, která lístky dostala od kámošky jako dárek za maturitu. Rút však poslouchá spíš HIM a jím podobné, takže s sebou vzala mě – „malou“ sestřenku z prváku, která na studentské kapely ještě letí. Tvé poznámce o tramvaji se vysmála. Prý to říkáte určitě každé... A fakt, že sis se mnou ze všech nových fanynek povídal nejdýl, považovala za naprostou náhodu.

O to víc jsem jí chtěla dokázat, že ty jsi jinej.

Pamatuju si, že bylo venku tenkrát tak hnusně, že ti, kdo nemuseli, ven vůbec nešli. Řidič té tramvaje mi skoro ujel, takže jsem ji musela dobíhat. Jak na potvoru zel vagón skoro prázdnotou – byla to ta až trapná situace, kdy už ani nemůžeš druhého oficiálně ignorovat, protože „ztratit se v davu“ v poloprázdné tramvaji prostě nejde. Kór, když si ten druhý cestující sedne hned vedle. Překvapeně jsi vzhlédl od svého bloku s texty a rozhlédl ses po všech těch volných místech.

„Promiň, já... přesednu si, jestli chceš.“ Nohy mě samy dovedly na sedadlo vedle tebe...

A pak mě napadlo, že si mě nepamatuješ.

„Né, zůstaň. Kdo ví, třeba o tobě jednou napíšu písničku,“ usmál ses a pak sis konečně uvědomil, že mě znáš.

Od té chvíle jsem nechyběla na žádném vašem koncertě. Ani na jediném. Rúť všem tvrdila, že jsem vaší kapelou posedlá. Až moc. Nejednalo se ale o posedlost, byla jsem zamilovaná – do vašich melodií, textů, do kapely, díky níž už jsem si ani nedokázala představit, že bych slovo Pilot napsala s malým P.

Do tebe jsem se zamilovala až později – v době, kdy už byla vaše zkušebna mým třetím nejnavštěvovanějším místem hned po škole a Rúťiným pokoji. I tenkrát sršela z oblohy jedna kapka vody za druhou. Ten den nám však poslední tramvaj skutečně ujela, a tak tě napadlo pozvat mě k vám.

Tvoje máma nám uvařila kakao, ukázala mi spoustu tvých fotek z dětství a zasypala mě hromadou otázek. Pak na tebe rádoby tajně mrkla a naznačila ti, že tahle tvoje kamarádka se jí moc líbí.

A u kamarádky to i zůstalo...

Kým jsem pro tebe vlastně teď? Pouhou fanynkou? Jsem jako ty ostatní?

Vlastně si za to můžu sama. Já tebe a kluky podpořila, ať jedete jako předkapela na tour s Chinaski. Chinaski! Jaká příležitost, že?

Jejich fanynky jsem jako hrozbu nebrala. Většina z nich měla „náct“ ještě dávno před přelomem tisíciletí.

Jenže jsem si neuvědomila jednu pitomou skutečnost. Tyhle jejich přední fanynky mají už dávno své dcery, neteře a některé dokonce i vnučky!!

Holky, které se div nepřilepí na pódium. Hvízdají, tleskají a vy se naporujete jak nikdy! Po koncertu si chodí pro podpisy, špulí na vás rty a stahují si tílka, aby na selfičku s váma vypadaly ještě víc sexy. Tím fanynkovské šílenství ale nekončí! Hned vás taky označují na Instagramu a komentáře pod vašimi písničkama na YouTube zasypávají srdíčkama. Messenger vám neustále pípá a zatahuje vás víc a víc do virtuální reality.

Kterou jsi dřív TAK pohrdal.

A vy se z toho zájmu můžete po...

Nebudu sprostá. Jen jsem chtěla říct, že mě mrzí, že *ty z kluků úplně nejvíc...*

Vrať se na zem! Tohle je jen fake. Tohle šílenství je falešné stejně jako jejich kabelky od Koko Čanel.

Za rok půjdou na jiný koncert a uvidí další předkapelu nadšenejších kluků. Vy jim pak budete ukradený!

To já vím, kdo opravdu jsi. Jen já vím, jak nesnášíš marcipánovej croissant...

Kluk vedle mě zrovna říká nějaký vtip. Asi. Dělá ksichty a široce máchá rukama.

A tak se směju. Alespoň se pokouším.

Na krátký moment mám dokonce pocit, že ho odněkud znám. Né, že by to na celé té zamotané situaci něco měnilo.

Vím, že mě chce dostat do postele. Jako ten čtvrtěční. A ti dva před ním.

Taky vím, že mu dám. Taky... A zítra zas jinému. Na lásku už nevěřím a prchavý okamžik slasti je maximum, co mi můžou dát. A tak si to беру – slepě a bezmyšlenkovitě.

Měls jím být ty. A ten okamžik měl být nezapomenutelný...

Mé kormidlo se rozbilo. Točím se už týden v kruhu a nevím, jak z něj vystoupit.

Tak moc jsem chtěla být tvou... Ani možná nevíš, kolikrát jsem si představovala, jak jdu tou uličkou v bílých šatech, se závojem ve vlasech, vstříc našemu napořád. Měl jsi mě rád alespoň z desetiny jako já tebe? Ani té písničky už se asi nedočkám.

Za zády uslyším hihňání. Říkám si, že takové náhody přece neexistují, ale pletu se.

Je to tvůj fanklub.

„Vidím tě na místě. Jak opisuješ kruh a nikdy nevíš, kam se dát...“ poznám tvůj hlas, který se ozývá z jejich mobilů.

Srdce mi udělá kotrmelec.

Tahle písnička se jmenuje **Běž**.

A tak tě poslechnu.

Udělám krok k němu, stoupnu si na špičky a přilepím své rty k jeho.

Pochopí...

Ještě chvíli ke mně promlouvá za zády tvůj hlas z reproduktoru a pak už ne. Splyne se zvuky odjíždějící tramvaje.

Líbám toho cizího kluka z baru a můj mozek konečně začíná vypínat. Místo svých osamělých myšlenek slyším jen **ticho**.

OSMÁ
Autor: Matyáš Tachecí
♪ Slaughter – Fly to the Angels
Náruč andělů

„Je mi to moc líto,“ řekl doktor zasmušile, když pacientovi sdělil tragickou diagnózu.

„Kolik času mi zbývá?“ zeptal se pacient. Doktor se zhluboka nadechl, sundal si z nosu brýle s velkými kulatými obroučkami a prsty si promnul oční víčka.

„Několik měsíců. Při nejlepším rok.“

„Aha,“ pronesl Mathew nepřítomně. Seděl v malé ordinaci, která byla plná typických lékařských pomůcek a nepříjemně zapáchala nemocniční dezinfekcí. Je tomu něco přes rok, co mu lékař na onkologii sdělil tu smutnou zprávu, že trpí rakovinou v pokročilém stádiu. Bojoval statečně a nevzdával se. Chodil na chemoterapie a zvládal příšerné nevolnosti a silnou bolest. Striktně držel veškeré diety, které mu byly předepsány, a zodpovědně si bral všechny léky, i když byla jen pramalá naděje na uzdravení, on věřil, že nemoc porazí. Ale neporazil. Teď se mu jeho lékař soucitně díval do očí a sdělil mu verdikt, kterého se od začátku děsí každý pacient, kterého začne prožívat tahle zákeřná choroba.

Mathew se zvedl a nepřítomně se na lékaře zadíval, ten následoval jeho příkladu a na rozloučenou svému pacientovi podal ruku. On ji s chabým stiskem přijal. „Tohle je asi naše poslední setkání, pane doktore,“ řekl Mathew a ironicky se ušklíbl. „Tak tedy, sbohem.“

Když opustil menší budovu maloměstské nemocnice, zastavil se na čerstvém vzduchu, aby popadl dech. Dostavil se další nával silné nevolnosti. *Ale proč? Co jsem kdy komu udělal tak hrozného?*

Nevěděl, co má teď dělat. Za pár hodin se měl setkat s rodiči a svou sestrou na oběd – všichni doposud věřili, že slavnostní. Jako silní věřící si nepřipouštěli možnost, že by Bůh nevyslyšel jejich modlitby a syna neuzdravil.

Jak jim to mám říct? To nedokážu. Jen stěží zvládal zadržovat slzy a se skutečným sebezapřením se bránil zhroucení a hysterickému záchvatu. *Proč? To není fér!*

A skutečně to fér nebylo. Mathew byl mladý, ještě mu nebylo ani třicet, celý život sportoval, víceméně jedl zdravě, nekouřil a alkohol pil jen občas, tak proč zrovna on?

Protože život si nevybírá.

Nevolnost pomalu odezněla a on se uklidnil. Nasadil si sluchátka, pustil oblíbené písničky a před obědem se rozhodl toulat městem. Vyrosl tady, studoval, pracoval a teď tu i zemře...

Jeho stav mu ale dlouhé chození nedovoloval a on se po pár desítkách minut a sotva dvou kilometrech v nohou musel vyčerpáním zastavit. Prošel se po několika hlavních třídách i zalezl do pár bočních uliček, které znali jen místní. Jako byl on. V té jedné se na chvíli zastavil a zavzpomínal. Přesně tady dostal

před lety svou první pusou. Bylo mu šestnáct a teď se to zdálo tak dávno. Ta vzpomínka ho na nepatrný okamžik rozveselila.

Na další chození už ale neměl sílu, a proto se rozhodl zajít do nedalekého parku, kam vždy chodíval běhat. Listy starých dubů a majestátních javorů se pyšnily krvavě rudou, pastelově žlutou, nejedním odstínem růžové, i hnědou barvou. V podzimním vánku se třepotaly a celý svět působil tak klidně a naprosto v pořádku. Posadil se na jednu z mnoha prázdných laviček a zahleděl se na travnaté prostranství, na kterém si spolu hráli psi. Pobíhali, poštekávali na sebe, nebo do tlam chytali létající talíře, které jim házeli jejich páníčci či paničky.

Mathew je ale velmi rychle pustil z hlavy a naplno se ponořil do svých temných myšlenek.

Žaludek se mu začal svírat stresem. Teď sice nemyslel na svou diagnózu, ale na to, jak to jen sdělit své rodině. Říct jim to ale musí, to je jasná věc. V situaci, jako je tahle se nelže! Jde to ale vůbec říct nějak šetrně? Tahle informace bude zdrcující, ať bude podána jakkoliv.

Z jeho zamyšlení ho náhle vyrušilo chabé tlumené klapání. Nejprve se to snažil ignorovat, ale nakonec se na lavičce otočil a podíval se, odkud přichází. Po cestě kousek za ním se po cestě belhal starý, shrbený pán o holi. Sotva se plahočil.

Zprvu se Mathew odvrátil a zas sledoval dovádějící psy, ale nechtěl být ke svému okolí tak lhostejný. Ani v tomhle stavu ne, a tak se nakonec zvedl a zamířil ke starému muži zeptat se, jestli mu nemůže nějak pomoci. Děda byl sice nejdřív trochu zaskočený a Mathewa si prohlížel, ale když shledal, že to nejspíš nebude žádný gauner, usmál se a požádal ho, jestli by ho mohl doprovodit do lékárny.

Methewa to až překvapivě povzbudilo, a tak starému muži nabídl rámě a rozhodl se udělat možná svůj poslední dobrý skutek. Musel své tempo přizpůsobit starci, aby stíhal a Mathew ho nevlácel. Rychle si ale uvědomil, že tak pomalé tempo mu vlastně vyhovuje. Dlouho šli mlčky, jen občas starý pán pronesl nějakou zmatečnou větu, která nedávala příliš smysl.

Také Mathewovi nejméně pět krát poděkoval. Ten chvíli uvažoval, že to začne počítat, ale z úcty k tomu muži to neudělal. Když ho ale tak sledoval, zas ho dohnaly jeho černé myšlenky a znovu začal uvažovat nad tím, jak to rodičům řekne.

Blížili se ke konci parku a nedaleko přes ulici stála lékárna. Najednou si Mathew uvědomil, že starý muž na něj mluví. „Mladíku, jste v pořádku? Vypadáte moc ustaraně.“

„Já...já...jsem v pořádku, jen,“ o své nemoci se mu mluvit nechtělo, ale v srdci zahorel malou nadějí, že by mu pán třeba dokázal poradit. „Mám jeden problém. Za chvíli jdu na oběd s rodinou a musím jim o něčem říct, jen nevím jak. Když jim to řeknu, strašně jim to ublíží, a když jim to neřeknu... já vlastně nevím.“

„Jářku, problémy jsou vždycky problematické,“ pronesl starý muž a Mathewa opustila naděje, že by mu třeba dokázal poradit. On ale pokračoval. „Lhal jste někdy své rodině, jestli se tedy smím zeptat?“ Tou otázkou byl zaskočen.

„No ano. V dětství tedy určitě. Však to znáte.“

„Jistě,“ zasmál se starý muž. „A v posledních letech?“

„Nemyslí si. Tedy, nic mě nenapadá, takže asi ne.“

„Pokud vám tedy mohu poradit, nezačínejte s tím.“ To bylo vše. Víc už neřekl nic. Když došli k lékárně, muž znovu vřele poděkoval a rozloučil se. Mathew na něj chtěl nejdřív počkat a pak ho zas doprovodit, ale čas se nachýlil, a proto zamířil do pizzerie na schůzku.

„Nezačínejte s tím,“ opakoval si skoro celou cestu.

Řeknu jim to! ...Ale jak? Jak...

Když otevřel prosklené dvoukřídle dveře a vstoupil, ihned svou rodinu spatřil v zadní části restaurace v jednom z mnoha boxů. Z jejich výrazů bylo čitelné obrovské napětí, ale především radost, že ho vidí. Dlouze se nadechl, aby si doplnil odvalu a pomalu vykročil za nimi. Jeho matka už stála a čekala, až její syn přijde blíž a ona ho bude moct obejmout.

Stejně ho pozdravila i mladší sestra, která se ho ne a ne pustit. Otec byl pořádný tvrdák a správný chlap. Mathew si nepamatoval, že by ho kdy viděl se slzami v očích. Ani dnes to tak nebylo. Otec mu nabídl svou obří tlapu, a když ji jeho syn přijal a stiskl, jak nejsilněji dokázal, pousmál se.

To zvládnou, to zvládnou. Musím jim to říct!

„Tak co? Povědej!“ naléhala matka.

„Jsi zdravý, že jo! Určitě!“ vyjekla jeho mladší sestra. Otec nepromluvil, jen si svého syna zkoumavě prohlížel.

„Já...“ jeho síla a odhodlání ho opustila. Pořád měl na mysli starcova slova a vážně chtěl říct pravdu, ale nezvládl to.

Ne! Co to, sakra, dělám!?

„Jo...“ vynutil na tváři chabý úsměv. „Jo, doktor říká, že rakovina ustupuje.“

Jsem slaboch. Děsnej slaboch a zbabělec. Tohle nemůžu... nesmím jim lhát.

Ale lhal!

„Já to věděla!“ vykřikla matka a celá uplakaná se na syna znovu vrhla. Sestra zavýskala radostí a svého bratra též objala. K hromadnému objetí se připojil i otec a svými mohutnými pažemi obemkl všechny tři. Mathew v tu chvíli dokázal jen stěží dýchat a připadalo mu, jakoby měl srdce neskutečně těžké, jako z kamene.

Každý si objednal svou nejoblíbenější pizzu a na ceny se nehledělo. Byl to přece slavnostní oběd... Než se ale začalo jíst, trval otec na modlitbě. Chytili se za ruce a zavřeli oči. „Pane, děkujeme ti za tvé milosrdenství a uzdravení našeho syna Mathewa. Amen.“

„Amen,“ zopakovali všichni sborově. Na matčině tváři se objevilo několik tekoucích slz. Slz štěstí. Popotáhla a musela si vyndat kapesník, aby je otřela, ale zároveň si dávala pozor, aby si nerozmazala řasenku. Při pohledu na svou matku se i Matheowy oči zalily slzami. Všichni se na něj podívali a otec mu v gestu pochopení pevně stiskl dlaň. Jenže tohle už slzy štěstí nebyly, nýbrž slzy smutku a zoufalství.

Bože, prosím, odpusť mi.

Užívali si krásné podzimní atmosféry, dobrého jídla a hlavně... všichni byli šťastní, že se Mathew uzdraví. Jenže on se neuzdraví... Ze začátku ho to šířalo a cítil se strašně provinile, ale když viděl, jak šťastní všichni jsou, usoudil, že takhle milosrdná lež byla lepší než krutá pravda. Jenže on tu pravdu znal a byl rozhodnutý jim to povědět. Musel jim to povědět! Možná ještě dnes, možná zítra nebo za týden? Brzy! Třeba doktor zaměnil výsledky, nebo se možná spletl... Jako výmluva by to mohlo fungovat.

Prozatím se mu ale díky lži ulevilo, a tak si oběd v mezích užíval a cítil se šťastný.

„Co bys řekl tomu, kdybychom o víkendu uspořádali velkou oslavu? Pozveme sousedy a známé. Zeptej se i svých kamarádů. Budeme grilovat, zazpíváme si karaoke nebo zahrajeme šipky. Co jen budeš chtít,“ usmála se dobromyslně mamka.

Ale to ne... Další lži a další přetvářka, to by nevydržel. Musí jim pravdu říct co nejdřív.

Z ničeho nic se dostavila další nevolnost. Mathew se prudce zvedl od stolu, zvládl se ještě omluvit a zamířil na toalety. Vešel dovnitř a vrátil se do jedné z volných kabinek tak akorát včas, aby se vyzvracel do záchodové mísy a ne na zem.

Chvíli jen zhroucený seděl na zemi, opřený o prkýnko, sledoval obsah svého žaludku a myšlenky mu při tom strašlivě bouřily. Bylo mu mizerně a byl nešťastný. Neměl jim lhát, ale sílu na to, aby řekl pravdu, neměl.

Když nevolnost přešla, šel si k umyvadlu vypláchnout pus. Pak si do dlaně několikrát nabral vodu a opláchl si obličej. Zadíval se do upatlaného zrcadla a zainteresovaně sledoval svůj odraz. Vůbec se nepoznával.

„Lháři!“ chtěl na sebe vykřiknout z plných plic, ale hlas ho zradil, a tak to jen zašeptal.

„Zbabělče!“ řekl pak svému odrazu, a pěstí uhodil do zdi obložené kachličkami, až jedna praskla. Oči se mu zas zalily slzami. Měl na sebe neskutečný vztek a naražené klouby ho bolely. V hlavě se mu letmo mihla jakási *myšlenka*, ale ihned na ni zapomněl.

Ťuk ťuk, ozvalo se klepání a pak se dveře otevřely a prostor vyplnila mohutná postava jeho otce. „Seš v pohodě?“ zeptal se, jako by se nic nedělo a jeho syn se jen poprvé opil na zábavě.

No tak...

„Jo, už je mi líp. To ty nervy, promiň.“ Otec vstoupil do místnosti, ale nic neřekl. Jen svého syna poplácal po rameni. Když se spolu vrátili ke stolu, matka se na něj starostlivě podívala a čekala, až něco řekne on sám.

„Omlouvám se, už je to lepší.“ V tom se matka zas celá rozzářila. „To moc ráda slyším. Zrovna jsem říkala tvé sestře, že bychom letos mohli Vánoce oslavit na chatě. Klid, čerstvý vzduch, závěje sněhu, všichni spolu..., jako když jste byli menší. Chtěl bys?“

To už na Mathewa bylo opravdu moc. Když se rozhodl lhát, vůbec ho nenapadlo, kam až to může zajít. Proč se tak vlastně rozhodl? Sám nevěděl. Nejspíš proto, že to bylo snazší.

„Nebo, jestli nechceš na chatu, můžeme si na Vánoce zaletět někam do tepla. Strávit je třeba na Hawaii.“

„Vánoce na Hawaii? Tak to by se mi líbilo!“ zašklebila se sestra.

Jak jim to mám asi tak říct, když už plánují společně Vánoce...

Mathew se zatvářil trochu nešťastně, a než stačil cokoliv říct, opět se na povrch drala ta stejná myšlenka, jako předtím, jenže tentokrát hned nezmizela, ale pěkně se usadila v popředí a on na ni teď jen horko těžko dokázal přestat myslet.

„Teď ho neotravujte s Vánoci,“ řekl otec narovinu. „Potřebuje se uklidnit a odpočinout si. Na tohle bude čas později.“ Mathew se na otce jen děkovně pousmál a mamka ani sestra už o tom dál nemluvily.

Když opustili restauraci, bylo pozdní odpoledne. Seděli tam několik hodin. I když se musel Mathew děsně přetvařovat, byl na něj strašný tlak a udělalo se mu špatně, tak toho nelitoval. Strávil krásné chvílky se svojí rodinou. Možná ty poslední...

Nyní se ale museli rozloučit. Lépe řečeno, nemuseli, ale Mathew potřeboval být chvíli o samotě a utřídit si myšlenky. I když pořád více tíhnul k té jedné...

Znovu se všichni objali a matka mu ještě naposledy zopakovala, jak je šťastná a že se moc těší na víkend, až se zase uvidí. Sestra se jen usmívala.

Otec mu podal ruku, ale tentokrát ji Mathew nepřijal a místo toho jej láskyplně objal. Nepodařilo se mu skrýt slzy, ale všichni si mysleli, že jde o slzy štěstí.

Vydal se svou vlastní cestou, nasadil si sluchátka a pustil hudbu, aby se dostal z téhle strašné reality.

Proč?

Věděl naprosto přesně, kam chce jít. Na vyhlídku. Jeho nejmilejší místo z celého města. Od pizzerie to byly zhruba dvě míle a poslední úsek byl do prudkého kopce. Tu cestu šel alespoň stokrát, ale dnes mu dělala problémy. Jeho stav byl opravdu vážný. V polovině kopce si musel sednout na zem a chvíli si myslel, že už tam snad ani nevyleze.

Ne! Tohle zvládnu!

A zvládl. V pozdním odpoledni stanul na vysokém útesu, ze kterého měl celé městečko jako na dlani. Vzadu se nádherný západ slunce dotýkal obzoru a obyvatele připravoval na nadcházející noc.

Mathew vykročil kupředu a zastavil se až na samém okraji. Pod ním zel jen obrovský sráz. Oranžové nebe s nádechem nachu bylo překrásné a čímsi magické. Pod správným úhlem působilo celé město jako Fata morgána na rozpálené poušti.

Chvilí tam jen nehnutě stál a pozoroval tu nádheru. Znovu se o slovo přihlásila ta vlezlá, nebezpečná myšlenka. Pomalu posunul levou nohu až k samému kraji, až do hlubiny pod sebou shrnul několik kamínků. Nadechl se,

připraven *to* udělat, ale zarazil se. V nitru jej naplnil zvláštní pocit, který nedokázal k ničemu přirovnat. Pozvedl zrak a znovu se zahleděl na překrásný západ slunce. A tenkrát to spatřil... Mraky s nádechem růžové ve tvaru postavy s roztaženými rukama připravenými k objetí, a nadýchanými křídly. A za ní oranžové nebe, které jakoby hořelo.

V tom okamžiku ho zaplavilo příjemné teplo a klid na duši. Svou nohu zas stáhl a udělal krok zpátky. Pak druhý. A třetí. Pomalu poodstoupil od útesu. Uvědomil si, že je se svým osudem smířený a nemá smysl kohokoliv vinit. A už vůbec ne, být takový zbabělec, jakým se málem stal... Rozhodl se, že co nejdříve své milující rodině řekne pravdu. A že si s ní užije své poslední chvíle naplno. Se slzami v očích a za doprovodu slov „Fly to the angels. Heaven awaits your heart,“ z písně od kapely Slaughter, se otočil a zamířil zpět k městu.

Za svou rodinou.

DEVÁTÁ
Autor: Lucie Beatrice J.
♪ Traktor – Bludičky
Bludičky

Měla bych být ráda... zářit štěstím. Všichni mi to stále připomínají. Ale nemohu. Dívám se na ten vrtící se uzlíček v kolébce a mysl mi zahalují černá mračna. Tak dlouho jsem na něj čekala. Tolik dní, týdnů a měsíců. A když je zde, tak jej odmítám. Necítím nic. Jen tíseň. Všichni se rozplývají. Šíslají na to stvoření. Mé tiché volání o pomoc nikdo neslyší.

Utekl již týden od chvíle, co se za mnou zavřely dveře nemocnice a já byla vyslána do světa. Místo ranečku buchet pro pocestného jsem si odnesla živého tvora. Nemohu jej nikomu dát. Je můj. Všichni ho zbožňují. Jen já NE! Ptám se sama sebe... Proč?

Stále jen spí. Nevyžaduje mnoho pozornosti. Jako by mu bylo jedno, že jsem tady. Ani já o jeho přítomnost nestojím.

Chtěla bych to říct nahlas. Vykřičet ta slova do celého světa. Pochopí mě někdo snad?

Včera jsem se zkusila zmínit před svou rodinou. Jejich odsuzující pohledy vnímám na své kůži ještě nyní.

Třeba zítra... Nebo snad pozítří. Možná za týden či měsíc najdu v sobě sílu přijmout své nové poslání. Jak jen že se nazývá? Ach, ano, již vím. Říká se mu: mateřství.

Dny, v které jsem doufala, uběhly pomalu a trpce. Úlevu necítím. Stráním se svému okolí. Nemusím ani promluvit a přesto mám pocit, že ví a odsuzují mě za mé myšlenky. Klepou si za mými zády na čelo. Se zamračeným výrazem ve tváři pronáší bolestné věty: *Co by za to jiné ženy daly... Neváží si toho, co má... Má zdravé a krásné dítě, je hloupá...*

Cítím se rozbitá. Jako bych přečkala noci a dny na tom nejdivočejším festáku.

Nemám sílu ani vstát a dojít do koupelny. Mé oblečení dávno nevoní a mé neumyté tělo je odporné i mně. Pečovat o dítě, které je na mně závislé, mě stojí veškeré mé úsilí. Dny mě změnilly v loutku, co vše dělá čistě automaticky.

Mysl je prázdna. Jako bych ztratila schopnost mít svůj názor. V hlavě mi hučí jako v úle. Věchy jsou dotěrné a jejich bzukot mě nutí do ticha pokoje vykřiknout: **UŽ DOST!**

Ztrácím směr. Spousta věcí mi nedává smysl. Jako bych byla jen stín, pozorující vše, co mě obklopuje.

Náhle se ozval otřesný zvuk. Drásá mou duši a mé srdce. Jak nenávidím ten dětský pláč! Znovu po mně něco chce. Proč? Nerozumím jeho potřebám. Nechápu jeho pocity. Upřímnost k sobě samé mě utvrzuje, že na tom ani nesejde. Dám mu napít. Přebalím jej. Ale víc ať ode mě nežádá. Nedám mu víc. Nemám víc. Chci mít jen klid. Ticho a klid.

Marně se snažím vzpomenout, co se událo včera. Někdo zde pobýval. Ano, návštěva. Ale kdo byl tím hostem? Někdo mi uvařil čaj? Nebo sám ten člověk pil... Nejspíš nezjistím, co je pravdou. Nemohu se ani ptát svého okolí. Mají mě za divnou. Blázná. Neschopnou ženu, která by neměla mít děti.

Musím jít odpočívat. Chci jen spát, a už se neprobudit. Nikdy. Oči se zavírají. Vnímám svůj tišící se dech... NE! Zastavte ten pláč. Já potřebuji spát.

Proč neutichá? Je to snad již minuta. Nebo snad deset, či dvacet.

Tohle přece není možné! Hodiny musí lhát. Nemohla uběhnout hodina. Křičí tam již hodinu. Stále víc a víc. Já však nemám sílu vstát a jít. Chci ticho a klid. Ať přestane.

Ne. Nepřestává. Musím sebrat svou poslední sílu. Plížím se temnou chodbou. Stíny na stěnách se kolem mě svírají. Jako bych se prodírala nepropustným křovím. Větve mi opuštěných stromů. Hlubokým lesem.

Jako ve snách se přiblížím k postýlce. Je rudý od neutuchajícího pláče. Je mi ho i líto. Ale v srdci mám prázdno.

Dobře, už mlč. Přišla jsem. Co víc po mně ještě žádáš? Nemohu ti dát víc. Nežádej to.

Jako by slyšel má slova. Umlkl.

Pozoruji jeho spící tvář. Do mysli se mi vkrádají temné myšlenky. Svádí mě. Vábí. Jako bludičky do močálu. V hlavě mi září tisíce světýlek. Jak krásné. A přitom jsem jako malá nesnášela pohádky o zlomyslných vílách, které topí a svádí z cest nevinné duše.

Jejich hlasy jsou v mé hlavě jako vábení sirén. Pozoruji dítě a pozoruji polštář vedle jeho hlavy. Bylo by to tak snadné...

Slyším zvuk z chodby. Vrátil se domů můj muž. Říká, že vše bude dobré. Jak to může vědět? Musí snad on snášet tyto čtyři stěny, které se čím dál více sráží k sobě?

Nechávám nevinné stvoření spát a odcházím. Děsí mě tohle místo. Ve spánku mě straší gumový kroužek, plyšový medvídek i všemi barvami pestrá hrkávka. Nechci vidět nic z toho. Chci zavřít oči a spát.

Zase další měsíc obracím v kalendáři. Ani nevím, zda je sobota či neděle.

Možná jsme někam měli jít. Není již pondělí? Znovu se vrátím k tomu ukazateli marných dnů.

Ne. Není pondělí. Až zítra. Vidím poznámku psanou k tomu dnu... *Jít k lékaři.*

Nechci nikam jít. Nemohu vyjít z domu. Neopustím přece jediné místo, kde nacházím poslední bezpečí.

Nebudu mít ovšem na vybranou. Mám prý své povinnosti. Vůči dítěti. Kladu si otázku, proč mám mít povinnosti k něčemu, co mi nepatří. Co nechci. Odmítám.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***SONGFICTION***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.